

Stærke gener

Helt almindelig dag efter skole. Krusemynte og jeg laver toast hjemme hos mig. Jeg smører skiverne, hun finder skatertricks på YouTube.

Så ringer det på døren.

”Den der!” Jeg prikker på skærmen med en finger. Sætter et stort, fedtet smørmærke.

”Åh, Donut.” Krusemynte griner og tørrer smørret af skærmen med sit ærme.

Det ringer på igen.

”YO! Viktor,” råber jeg højt.

”Hvad har han gang i?” spørger hun. ”Plejer han ikke bare at vade ind?”

Jeg skubber mors bokse med klargjorte grønt-

sager til side i køleskabet. Finder skinken bagerst på hylden. Klasker to stykker imellem brødkiverne. ”Toasteren er varm, gider du lægge dem i?”

Det ringer for tredje gang, inden jeg når hen at åbne hoveddøren.

Jeg har aldrig set manden udenfor før. Han har store, mørke solbriller på. Og en smart gangsterhat – af strå. Han ligner ikke en her fra byen.

”Øh, Lillian Kristensen, bor hun her?” spørger han og vipper solbrillerne ned foran munden. Han har et overrasket udtryk i øjnene. De er vandblå. Ligesom mine. Vandlyseblå. Der er ikke ret mange i verden, der har den farve øjne.

”Det er min mor. Hun er ikke hjemme,” siger jeg. Han står og tripper lidt, kigger sig over skulderen.

”Din mor hedder Lillian, og du er ...?” spørger han.

Krusemynte er kommet ud i entreen. Hun stiller sig skråt bag mig.

Jeg sukker. Dybt. ”Hvis du er her for at fortælle om verdens undergang og give os et af de der blade med glade børn og lam udenpå, så er det altså ulovligt, når der ikke er en voksen hjemme.”

”Ingen blade med glade børn!” siger manden med et skævt smil. ”Det lover jeg! Men øhm ...” Mens han står og klapper sig på alle sine lommer, drejer mor ind i haven bag ham. Han har ryggen til, så han ser ingenting. ”Jeg ville gerne lægge mit nummer til Lillian ... hvis bare jeg kunne finde en lille lap papir ...”

Mor stiller indkøbsposerne fra sig. Lydløst. Hun stepper sidelæns over bag vores skur. Ligner en rundrygget dværg med krampe i benene. Jeg fatter ingenting.

Det plinger fra toasteren. ”Jeg klarer dem,” siger Krusemynte og går tilbage til køkkenet.

”Er det en søster?” spørger manden og nikker efter hende.

”Det er så en ven. Og hvem sku’ du egentlig spørge fra?”

”Nej, undskyld.” Han vipper solbrillerne op foran øjnene igen. ”Jeg prøver at få fat på Lillian en anden gang.”

”Gør det,” siger jeg og lukker døren. ”Eller drop det.”

Fra køkkenvinduet holder jeg øje med forhaven, mens jeg prøver at bide af den varme toast. Manden

med stråhatten sjokker ned ad havegangen.

”Hot-hot-hot!” Krusemynte rækker tungen ud af munden. Jeg skæver kort til hende. Skinken ligger som lyserøde trevler i den gennemtyggede brød-klump.

”Klamt,” siger jeg. Hun bokser mig på skulderen.

Manden stopper ved de to indkøbsposer. Kigger sig omkring og klør sig lidt i nakken. Han kan ikke se mor, men jeg kan se, at hun sidder på hug bag skuret og gør sig lille. Han står et øjeblik og glori på vores postkasse, så er han væk.

”Nå, men jeg skal også til tuba,” siger Krusemynte og svinger sit kæmpeetui med tubaen op på ryggen.

”Jeg går med ud.”

Vi gumler toast i os på vejen.

”Hej Lillian,” siger Krusemynte over mod skuret, hvor mor titter frem.

”Hej-hej,” hvisker mor og begynder at klappe lidt på jorden. ”Jeg kan ikke forstå, at stauderne ikke er på vej op heromme.”

Mor står i køkkenet og vrider hænder, da jeg kommer ind med poserne, som hun glemte derude.

”Pænt hus, pænt kvarter, jeg har da gjort det godt, har jeg ikke? Pæne karakterer, ikke noget hærværk eller rapseri, medlem af den lokale fodboldklub.”

Mens hun rabler, begynder jeg at sætte varerne på plads i køleskabet.

”Hvis det er mig, du snakker om, så får vi altså først karakterer fra syvende,” siger jeg.

”Jo-jo, men hvis du fik karakterer, ville de være pæne. Det er jeg sikker på. Virkelig pæne. Pænere,